

HOMILIE Z KOSTELA SVATÉ RODINY

29. NE – A Mt 22,15-21 Je dovoleno platit daň císaři?

Farizeové se pokoušejí chytit Pána Ježíše za slovo. Nejprve se mu snaží zalichotit: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný...“, a pak pokládají záludnou otázku: „Je dovoleno platit daň císaři?“ Odpověď podle nich mohla být dvojitá: ano nebo ne. Když odpoví ANO, bude možné říkat lidem: „Vidíte, mysleli jste, že je to Mesiáš-osvoboditel, a zatím spolupracuje s Římány!“ Neboli ztráta popularity jistá. A kdyby řekl NE, pak proti takovým zcela spolehlivě účinkovalo římské právo.

Pán Ježíš však, aniž by zavadil o záludnost otázky, dává jednoznačnou odpověď: Peněz, kterým platíte, je císařův. Užíváte-li ve svých obchodních záležitostech jeho platidel, silnic, či jiných veřejných institucí, které stojí peníze, pak na sebe berete povinnost platit daně. Dávejte ovšem také to, co je Boží, Bohu.

Každá lidská autorita, včetně té státní, je odvozena od autority Boží. Pokud chceme sloužit Bohu, budeme se muset podřídit i císaři v tom, co od nás požaduje Bůh jeho prostřednictvím. Tam však, kde císař překročí svou kompetenci a žádá něco proti Bohu, tam končí jeho císařství a naše poddanství¹.

Kdyby farizeové svou otázku o placení daní položili Ježíšovi opravdu upřímně, dověděli by se, že vůbec není důležité, zda se platí nebo neplatí daň císaři, ale že důležité je jen jedno – zda se lidé věřící v Boha navzájem milují.

Totéž by Pán Ježíš řekl i nám, kteří si stále stěžujeme na špatné podmínky, ve kterých žijeme.

Skutečnou překážkou evangelia však nikdy nebyly a ani dnes nejsou vnější okolnosti, které se jakkoli stavěly či staví do cesty, ale vždy jen nedostatek lásky těch, kteří ho zvěstují.

Není chyba v tom, že dáváme tomuto světu, co je jeho, ale v tom, že nedáváme Bohu, co je Boží.

V historii Ježíšova života ani v jeho učení nenajdeme nikde žádnou zmínku o tom, že by burcoval proti pohan-
ské římské nadvládě. Zato ho však až velmi často slyšíme horovat proti těm, kdo se vydávají za spravedlivé Boží lidi, ačkoliv takoví vůbec nejsou.

Možná, že kdyby dnes přišel mezi nás, ani teď by neviděl problém v tom, v čem ho vidíme my. Pranýřoval by však ty, kteří roní slzy nad útlakem křesťanství, zatímco jejich život nemá s jeho novým přikázáním lásky pranic společného.

Je třeba se nad tím dobře zamyslet, protože se nás to bezprostředně dotýká.

To, co nám zvěstuje Kristus, není závislé na žádných vnějších okolnostech. Jeho nový život je pro každého ochotného člověka dobré vůle vždy a všude bezvýhradně otevřený. „Vždyť přece“, jak píše sv. Pavel (Řím 8,28), „těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“²

1 – Katolické noviny 42/1981, str. 8 (Císař), šk

2 – Jozef Porubčan: Každý den s Bohem, str. 257, 9. ÚT